

TEATRUL DRAMATIC
BAIA MARE
STAGIUNEA 1977-1978

MIELUL TURBAT

comedie de

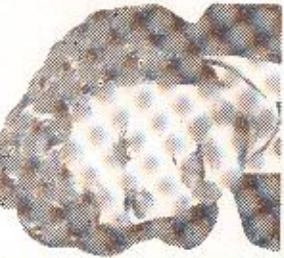
AUREL BARANGA

Regia artistică :

MAGDA BORDEIANU

Scenografia :

AXENTI MARFA

Spiridon Biserică
EUGEN HARIZOMENOV

Mitică Ionescu
SIMON SALCA

Radu Cristescu
CORNEL MITITELU

Mircea Cavafu
MIRCEA GRAUR

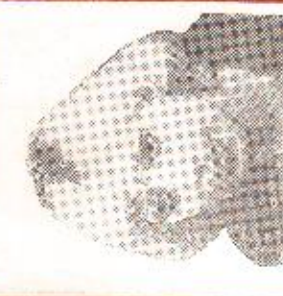
Toma Dumitrescu
TEOFIL TURTURICĂ

Vasile Bontaș
ADRIAN RAȚOI

Maria Vasiliu
AURORA PRODAN

Margareta Fetrescu
DANA ILIE

Tache Imireanu
ANTONIU PAUL

Nicolae Gămălie
GHEORGHE LAZAROVICI

Dumitru Haralamb
AUREL MAZILU

Vintilă Cociău
Doctorul
RADU DIMITRIU

Prefață la teatrul lui Aurel Baranga

Cele trei volume de teatru ale lui Aurel Baranga, apărute recent, cuprind aproape toate piesele scrise într-un răstimp de douăzeci de ani și reprezentate pe majoritatea scenelor țării, iar multe dintre ele și peste hotare (...).

Cititorul va regăsi așadar piese știute și aplaudate de-a lungul anilor, cu bucuria de a le putea oricând scoate din rafturile bibliotecii și, recitindu-le, să-și reconstituie atâtea și atâtea spectacole interpretate de actorii noștri dintre cei mai mari. Pentru că teatrul lui Baranga a dat satisfacție și celor ce l-au jucat și celor ce l-au văzut. A scos din sărite doar pe cei vizați de virulența satirei. Și în asta constă, fără îndoială, cel mai mare merit al scrisului său.

Cunosc din manuscris, cu puține excepții, tot ce cuprind volumele pe care le am dinaintea ochilor, de la **Bulevardul împăcării** până la **Interesul general**. Ele urmează îndeaproape evoluția societății noastre, au fost însoțitoare credincioase ale luptei pentru răsturnarea vechii orânduiri și edificarea celei noi. Concepte și scrise în miezul evenimentelor de zi cu zi, au învins totuși clipa. Recitindu-le, îmi dau seama nu numai că se pot relua oricând cu succes, dar că și peste ani vor reconstitui o imagine fidelă a realității. Mai mult decât atât, vor servi ca armă împotriva a tot ce se opune omeniei și progresului. Consecvent până la obsesie ideii de a face din scenă o tribună de atac contra demagogilor, impostorilor, oportuniștilor, ticăloșilor și tuturor celor care otrăvesc viața cetățenilor cinstiți, Baranga a scris, de fapt, variante ale aceleiași piese, — așa cum împrejurările, oricât de inedite ar părea, nu sînt decît variante ale existenței — și le-a scris cu înverșunare. E, în felul lui, un „furiș”. Ce altceva decît expresia acestei furii e Spiridon Biserică? Fie că se numește Mitică Blajinu sau Chitlaru, e același „miel turbat”, surprins în felurite ipostaze. O spune chiar Bocioacă, eroul celei mai noi piese ale sale: „Sînt unii, care mă cred naiv sau indiferent: **Bocioacă-mormolocul**... Se înșală, tovarășe director. Spiridon Biserică a evoluat”.

În comediiile lui Baranga, ca în orice satiră autentică, se petrec în fond niște drama, risul ascunde o mare doză de amărăciune, iar „furia” acestui prototip al milioaneilor de oameni de treabă este împotrivirea uneori scump plătită față de cei ce, drăpîndu-se în principiile socialismului, se transformă în „prințipuri”, adică în caricatura lor.

Popularitatea teatrului lui Baranga se datorește fără doar și poate talentului și inventivității dramatice atât de proprii. Dar, în primul rînd, caracterului profilactic, asanator, sau ca să folosesc una din „replicile posibile” înserate în ediția de față: „Scrisul meu n-are decît un singur secret: spun cu voce tare ceea ce alții gîndesc în taină”. (30 iunie 1971).

TRAIAN ȘELMARU,
din volumul „Teatru politic, politica
teatrală” — Editura politică, 1973

Dan Tărchilă Trei piese istorice

Literatura română și-a făcut cu prisosință, în toate etapele sale mai însemnate, datorită față de istoria națională, slujindu-i cu angajare și luciditate mersul înainte. Dramaturgia, ca parte integrantă a sa, și teatrul, ca artă distinctă ce o ilustrează, nu au făcut excepție de la acest proces de conștientizare sensibilă a idealurilor de libertate și progres atât de adânc implicate în întreaga existență de luptă și afirmare de sine stătătoare a poporului nostru.

Dramaturgia contemporană, îndeosebi prin resurecția din ultimul deceniu a piesei istorice, tinde să se situeze, ca fervoare ideologică și valoare artistică, la înălțimea exemplelor oferite de înaintași. În acest efort de creație actuală, numele lui Dan Tărchilă e pomenit cu tot mai multă insistență. Prezente în repertoriile teatrelor din țară, cele **Trei piese istorice**, cum sună titlul volumului publicat de Editura Eminescu în seria „Teatru comentat”, vin să întărească o asemenea opinie și convingătoare exprimată de critica de specialitate și, în bună măsură, în-sușite, credem, și de publicul spectator care a avut ocazia să vizioneze-dramele **Io, Mircea Voievod**, **Moartea lui Vlad Țepeș** sau **Marele soldat**.

Apărute solidare în volum, însoțite de prezentări introductive și de comentarii critice finale asupra textului și reprezentărilor sale scenice, piesele îi conturează mai edificator lui Dan Tărchilă portretul de dramaturg cu vădite virtuți în abordarea tematicii istorice. Deși lipsite de o profesiune de credință expresă a autorului în ce privește drama istorică, coordonatele acestei concepții și atitudinii sînt subiacente și ușor deducibile din chiar conținutul și structura-pieselor, în care accentul cade pe tensiunea umană a trăirii idelilor și faptelor caracteristice momentului istoric luat în dezbatere și interogată sub multiple aspecte.

Exigente teoretice de principiu precum cele formulate de Ion Zamfirescu în lucrarea **Drama istorică universală și națională** își găsesc o firească recunoaștere și o reală atestare în substanța pieselor lui Dan Tărchilă. Apreciind că „Drama istorică nu trebuie să rămînă doar evocare, apologie, pelerinaj, reconstituire sugestivă, demonstrație artistică, lecție patriotică, celebrare comemorativă”, exegetul arătă că ea e necesar „să pună în lumină esențe, să descopere sensuri profunde, să găsească legături intime între ceea ce a fost și ceea ce va fi, să justifice că faptul istoric nu poate fi un fapt mort, ci unul cu capacitate continuă de iradiere”.

Convergență unor similare orientări, dramaturgia istorică semnată de Dan Tărchilă, fie că se referă la personalitatea de domnitor erou a lui Mircea cel Bătrîn, Vlad Țepeș sau la epopeea independenței, circumscrise în contextul social-politic concret al epocii, relevă acut tendința de a se adresa, prin mesaj și expresie, prin idei și emoții, prin gândire și limbaj, conștiinței noastre contemporane, sensibilității noastre actuale, în modalități estetice care să-și păstreze viabilitatea, evitînd multe din slăbiciunile de compoziție și excesele de ton păgubitoare genului. Fatalismului gratuit, retoricismului găunos, eroismului de paradă, senzaționalului și anecdoticii ne semnificativ i se preferă, și cel mai adesea cu certe reușite, explorarea reținută și sobră a adevărului lăuntric al faptelor și lucrurilor, relevarea dimensiunilor reale și a dialecticii interne a evenimentelor, conferindu-le o dinamică și o perspectivă cu valoare și ecou cât mai durabile în mintea și înima spectatorilor și cititorilor teatrului său.

AUGUSTIN COZMUȚA

Regia tehnică :
Jeny Jureă-Viorel

Sufler :
Rodica Frățilă

Șef ateliere :
Avram Băban

Colaboratori tehnici : Constantin Ungureanu, Pavel Păcuraru, electricieni. Grampa Franche, sonorizatori. Mișcarea Steana, peruchieră, Fazakas Josil, pictor decor. Tiberiu Indrea, zugrav. Fabian Ecaterina, Mezei Maria, Loixaly Iuliana, croitorese. Mircea Mureșan, Dumitru Mureșan, Gavril Stanczel, crotolii. Dolgos Ludivir, Stefan Pop, Nistor Meșca, Simelari, Emilia Chirigai, Ileana Goja, costumiere. Dambur Elisabeta, recuziteră, Toth Mihai, mobilier, Daniel Pop, Dumitru Moriran, Alexandra Popștan, Gheorghe Cădar, Emrele György, Ioan Nagy, mînuitor decor, Dumitru Bușecan, mecanic, Ivan Meșco, lăcătuș mecanic.